

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl samosoudcem JUDr. Janem Dvořákem v právní věci **žalobce: Ing. V. Š., proti žalovanému: Krajský úřad Pardubického kraje, se sídlem Komenského nám. 125, 532 11 Pardubice, v řízení o žalobě proti rozhodnutí Krajského úřadu Pardubického kraje ze dne 2.2.2012, č.j. KrÚ 7526/2012/ODSHI/13,**

t a k t o:

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému se toto právo nepřiznává.**

Odůvodnění:

Žalobce se včasnou žalobou domáhal soudního přezkumu shora označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Vysoké Mýto ze dne 18.10.2011, č.j. 9996/2011/ODO-29, jímž byl žalobce uznán vinným z porušení ustanovení § 32 odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, v platném znění (dále jen „zákon o silničním provozu“) a z naplnění skutkové podstaty přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích podle ust. § 22 odst. 1 písm. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, v platném znění (dále jen „zákon o přestupcích“). Tohoto přestupku se měl žalobce dopustit tím, že dne 22.3.2011 kolem 13:20 hodin jako řidič motorového vozidla tovární značky VAZ, registrační značky (spz) 3H7 1113 v katastru obce Vysoké Mýto na silnici č. II/357 u autobusové zastávky „Na Vinicích“ byl zastaven a kontrolován hlídkou Městské policie Vysoké Mýto, protože za jízdy

po ul. Lipová v obci Vysoké Mýto neměl na motorovém vozidle rozsvícena obrysová světla a potkávací světla nebo světla pro denní svícení. Za tento přestupek byla žalobci uložena pokuta ve výši 1.700,-- Kč a dále povinnost uhradit náklady spojené s projednáváním přestupku ve výši 1.000,-- Kč. Žalobce odůvodnil žalobu následujícím způsobem:

Žalobce namítl, že došlo „k formálnímu pochybení“, když nemělo být jednáno v jeho nepřítomnosti, přičemž nebyla „vzata v potaz“ jeho řádná a včasná omluva. Žalobce dne 6.6.2011 zaslal včasnou omluvu prostřednictvím „e-mailu“ a dne 9.6.2011 ji doplnil písemným podáním, čímž splnil svou povinnost dle § 37 odst. 4 správního řádu. Správní orgán I. stupně neuznal tuto omluvu z jednání a provedl jednání v nepřítomnosti žalobce, „nepozval svědka“, aby nemohl vyvrátit nepravdivá obvinění. Odvolací orgán tak v rozporu se skutečností objektivně neposoudil stav věci. Dále žalobce namítl, že byl zamítnut jeho návrh na výslech svědka, uvedl, že „správní orgán založil svůj postup na výmluvách a lživých tvrzeních městských strážníků, které neověřil.“

Žalovaný ve vyjádření k žalobě odkázal na obsah žalovaného rozhodnutí a navrhl zamítnutí žaloby.

Předně je nutné zdůraznit, že podle § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen „s.ř.s.“), soud přezkoumává napadené výroky žalovaného rozhodnutí v mezích žalobních bodů. V řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu tedy platí dispoziční zásada. Rozsah přezkumu žalobou napadeného správního rozhodnutí je ve správním soudnictví vymezen žalobními body, jimiž žalobce konkretizuje svá tvrzení ve vztahu k namítanému porušení zákona. Z tohoto důvodu obsah a kvalita žaloby v podstatě předurčují obsah a kvalitu rozhodnutí soudu. Přezkoumá-li soud žalobou napadené rozhodnutí nad rámec žalobních bodů, překročí rámec přezkumné činnosti vymezený v § 75 odst. 2 s.ř.s., přičemž Nejvyšší správní soud (dále jen „NSS“) již v minulosti vyslovil, že „jinou vadou řízení před soudem“ s vlivem na zákonnost rozhodnutí o věci samé je, pokud krajský soud přezkoumá a poté zruší žalobou napadené správní rozhodnutí z důvodu, který nebyl žalobcem uplatněn jako žalobní bod. Takový postup krajského soudu je nejen popřením dispoziční zásady, kterou je ovládáno správní soudnictví, ale znamená i zásah do principu rovnosti účastníků řízení, neboť jim odnímá právo vyjádřit se ke skutkovým a právním otázkám, které vzal soud za určující pro své zrušující rozhodnutí (srov. např. rozsudek NSS ze dne 14.2.2008, č.j. 7Afs 216/2006-63). Určitý průlom do dispoziční zásady ovládající správní soudnictví představuje povinnost soudu vyslovit rozsudkem nicotnost přezkoumávaného správního rozhodnutí bez návrhu (§ 76 odst. 2 s.ř.s.) a povinnost soudu zrušit napadené rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, přičemž tato povinnost připadá v úvahu jen v případě, kdy tato vada brání přezkoumání žalovaného rozhodnutí v mezích žalobních bodů (srov. např. rozsudek NSS ze dne 12.12.2003, č.j. 2Ads 33/2003-78 a zejména usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 8.3.2011, č.j. 7 Azs 79/2009-84). Další případy týkající se možnosti tohoto průlomu stanovila judikatura jen v určitých, specifických věcech (např. prekluze v daňovém řízení, zánik odpovědnosti za přestupek uplynutím zákonné lhůty, uplatnění zásady ne bis in idem, aplikace zásady „non-refoulement“, aplikace právního předpisu či ustanovení, které na věc nedopadají – avšak to jen při splnění předpokladů stanovených v judikátu NSS ze dne 28.7.2009, č.j. 8 Afs 51/2007-87). Rozšířený senát NSS v usnesení ze dne 8.3.2011, č.j. 7 Azs 79/2009-84,

dále judikoval, že krajský soud je oprávněn dále zrušit rozhodnutí správního orgánu pro vady řízení uvedené v § 76 odst. 1 s.ř.s., tj. ex officio, v případě, pokud tyto vady brání přezkoumání rozhodnutí v rozsahu žalobních bodů, byť je žalobce výslovně v žalobě nenamítl (tj. jedná se o případy, kdy rozhodnutí není schopno přezkumu z hlediska žalobních námitek, přičemž tato vadnost a nemožnost podrobit rozhodnutí zkoumání musí být zjevná buď ze spisu či z jeho absence nebo z rozhodnutí samotného, pokud bude postrádat srozumitelnost či důvody v takové míře, že vylučuje zkoumání důvodnosti žaloby, anebo ji soud sezná na základě jiných rozhodných skutečností, jež se dostanou do jeho sféry). Konečně, dle názoru krajského soudu, výjimkou z této zásady bude i případ, kdy se bude jednat o porušení hmotněprávního ustanovení Listiny základních práv a svobod ze strany správního orgánu, které nebude předmětem žalobních námitek. Důvodem pro tuto výjimku je skutečnost, že ust. § 75 odst. 2 s.ř.s. představuje normu procesněprávní, a pokud se bude jednat o porušení hmotněprávního ustanovení Listiny základních práv a svobod, tak je třeba připomenout, že smysl procesních norem spočívá ve vytváření mechanismů k ochraně hmotného práva. Procesní normy nelze vnímat jako samoúčelné, a tím spíše nemohou představovat překážku pro aplikaci ústavně zaručené hmotněprávní normy. Proto může v takovém případě krajský soud aplikovat hmotněprávní ustanovení Listiny základních práv a svobod i za situace, kdy žalobce tuto námitku v žalobě vůbec neuplatnil (podle rozsudku NSS ze dne 13. 6. 2008, č.j. 2 As 9/2008, který sice se vztahoval ke kasační stížnosti, ale lze jej argumentum a simili aplikovat i v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu, neboť základní úvaha aplikovaná v tomto případě je použitelná i v tomto řízení).

Krajský soud se tedy ve smyslu zmíněné judikatury nejprve zabýval otázkou, zda existuje některá z výše zmíněných výjimek ve vztahu k aplikaci dispoziční zásady, tj. zda je dán důvod proto, aby soud aplikoval některou z výše uvedených výjimek. V této souvislosti dospěl krajský soud k závěru, že žalované rozhodnutí netrpí vadou uvedenou v ust. § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s., žalované rozhodnutí není nicotné (§ 76 odst. 2 s.ř.s.) a rovněž se nejedná o zmíněné další případy průlomu do dispoziční zásady. Proto se krajský soud dále zaměřil na přezkoumání žalovaného rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.).

Jak vyplývá z žaloby, tato obsahuje v podstatě dva žalobní body. První žalobní bod se týká námitek, které v podstatě uplatnil žalobce již v řízení před správním orgánem I. stupně a dále i v odvolání, přičemž tyto námitky se vztahují k postupu správního orgánu, který dle názoru žalobce nesprávně „neuznal“ jeho omluvu z jednání konaného dne 8.6.2011. Druhá námitka se pak týká zamítnutí návrhu žalobce na výslech svědka, která je formulována ve značně obecné rovině. K první námitce soud uvádí následující skutkové a právní závěry:

Jak již soud výše uvedl, tuto námitku uvedl žalobce v řízení před správním orgánem I. stupně a potažmo i v odvolání proti jeho rozhodnutí.

V této souvislosti je nutné konstatovat, že totožné námitky jako ve shora uvedených žalobních bodech, uplatnil žalobce v podstatě v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Pro zhodnocení zákonnosti žalovaného rozhodnutí je podstatné, jakým způsobem se s těmito námitkami vypořádal žalovaný správní orgán. Soud ve správním soudnictví by se totiž v takovém případě nemohl vyjadřovat k námitce, kterou uplatnil žalobce již v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně takovým způsobem, že by nahrazoval činnost

odvolacího správního orgánu. Krajský soud není další třetí instancí ve správním řízení. V případně drobných odchylek, tj. jestliže krajský soud se zcela neztotožní s tím, jak se odvolací orgán vypořádal s odvolacími námitkami, může pouze korigovat právní názor, o který se opírá žalované rozhodnutí (srov. rozsudek NSS ze dne 28.7.2009, čj. 8Afs 51/2007-87). Zároveň je nutné připomenout, že pokud žalobce uplatní stejným způsobem námitku v odvolání, tak i v žalobě, v takovém případě nemůže soud ve správním soudnictví zcela změnit právní názor odvolacího správního orgánu, tedy uvést k uvedené odvolací námitce jiný právní názor, než žalovaný v napadeném rozhodnutí, protože by se jednalo o změnu právního názoru odvolacího orgánu. Podstatná změna právního názoru odvolacího orgánu soudem ve správním soudnictví by mohla vést k nezákonnosti rozhodnutí soudu (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 18.10.1999, sp.zn. IV. ÚS 279/99). Proto krajský soud se musel v dané věci zaměřit v případě výše zmíněných totožných odvolacích námitek s námitkami uvedenými v žalobních bodech pouze na to, zda se s nimi žalovaný vypořádal tak, že jeho rozhodnutí je přezkoumatelné, tj. je srozumitelné a obsahuje dostatek důvodů rozhodnutí, čili netrpí vadou uvedenou v ustanovení § 76 odst. 1 písm.a) s.ř.s. V případě takové vady by totiž musel soud, jak již výše bylo uvedeno, zrušit bez žalobní námítka, tedy ex officio, žalované rozhodnutí.

Jak vyplývá z žaloby a z obsahu rozhodnutí obou správních orgánů, je mezi účastníky nesporné, že žalobce, jako obviněný ze spáchání výše zmíněného přestupku, byl řádně předvolán k ústnímu jednání, které se konalo dne 8.6.2011 ve 14,00 hod. u správního orgánu I. stupně. Žalobce zaslal v elektronické podobě dne 6.6.2011 omluvu a vyjádření k dané věci, a to bez zaručeného elektronického podpisu, když tuto omluvu do konání ústního jednání nepotvrdil v souladu s ustanovením § 37 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, v platném znění (dále jen „správní řád“). Proto, jak uvedl správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí, z tohoto důvodu (tj. když žalobce dle ustanovení § 37 odst. 4 správního řádu nedoplnil uvedenou omluvu, zaslou v elektronické podobě bez zaručeného elektronického podpisu potvrzením tohoto podání, tedy toto podání nepotvrdil, a to do doby konání uvedeného ústního jednání) vedl správní orgán I. stupně ústní jednání v nepřítomnosti obviněného. Správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí uvedl, že až po tomto ústním jednání, tj. dne 9.6.2011, obdržel od Sdružení ozdravoven a léčeben okresu Trutnov písemné potvrzení, že se obviněný dne 8.6.2011 účastnil jako rodič jednání v Dětském centru Dvůr Králové nad Labem. Správní orgán I. stupně požádal uvedené sdružení o doplnění informace, v jakém časovém období se uvedené jednání konalo a zda toto jednání bylo iniciováno ze strany žalobce či zda ze strany dětského centra. Dětské centrum Dvůr Králové nad Labem správnímu orgánu sdělilo, že termín 8.6.2011 navrhl žalobce a potvrzení mu vydali, neboť dle jeho slov mělo být potvrzení pro potřeby zaměstnavatele. Dále pracovnice správnímu orgánu sdělila, že jednání proběhlo od 9,00 hodin přibližně do 10,30 hodin a vzhledem k tomu, že žalobce není k nezletilému, který je umístěn v jejich zařízení, v žádném právním vztahu, schůzky se účastnit nemusel. S žalobcem bylo dle sdělení sociální pracovnice jednáno cca 20 minut. Z výše uvedených skutečností správní orgán I. stupně vyvodil závěr, že: „Dle správního orgánu obviněný omluvu a důvody omluvy řádně nedoložil, nařízení ústního jednání mu bylo doručeno s minimálně 5-ti denním předstihem a správní orgán je toho názoru, že má za prokázané, že obviněný byl pro případ omluvy řádně v předvolance poučen o tom, že aby byla omluva přijata, musí být uplatněna včas, musí obsahovat konkrétní důležitý důvod a musí být řádně doložena tak, aby si správní orgán mohl její pravdivost ověřit. Správní orgán konstatuje, že si obviněný mohl ověřit telefonicky, zda došlo k akceptaci omluvy, kterou

zaslal v elektronické podobě a domluvit si náhradní možný termín a svou omluvu řádně doložit. Jak bylo šetřením správního orgánu zjištěno, obviněný nemusel být přítomen na jednání s pracovníky Sdružení ozdravoven a léčeben okresu Trutnov, Dětského centra Dvůr Králové nad Labem a dále pak bylo zjištěno, že toto jednání bylo max. do 10,30 hod., přičemž obviněný byl předvolán k ústnímu jednání až na 14.00 hod. Z těchto důvodů správní orgán nepovažuje omluvu obviněného za náležitou a ani správní orgán neshledal důvod nepřítomnosti obviněného za důležitý důvod, ale považuje jeho jednání za účelové, ve snaze se vyhnout sankci za přestupek.“ Protože správní orgán dospěl k závěru, že se obviněný k jednání bez náležité omluvy nebo důležitého důvodu nedostavil, projednal obviněného v jeho nepřítomnosti.

Protože rozhodnutí správního orgánu I. stupně s rozhodnutím žalovaného tvoří jeden celek, přičemž žalobce opakoval uvedenou námitku i v odvolání, bylo podstatné, jakým způsobem se s touto námitkou vypořádal i žalovaný. Ten ve svém rozhodnutí uvedl zmíněné závěry správního orgánu I. stupně a konstatoval, že dle § 74 odst. 1 zákona o přestupcích v nepřítomnosti obviněného z přestupku lze věc projednat jen tehdy, jestliže odmítne, ač byl řádně předvolán, se k projednání dostavit nebo se nedostaví bez náležité omluvy nebo důležitého důvodu. Dále konstatoval, že posouzení důvodů omluvy náleží pouze správnímu orgánu, když ten za omluvu uzná např. lékařsky doloženou pracovní neschopnost žalobce nebo přesvědčivě prokázané pracovní nebo služební zaneprázdnění. Dále uvedl, že správní orgán I. stupně v souladu s platnou právní úpravou, zákonným postupem, nařídil ústní jednání na den 8.6.2011, přičemž zároveň žalobce řádně vyrozuměl o tom, že při ústním jednání bude proveden důkaz, tj. výslechy svědků, strážníků Městské policie Vysoké Mýto pana P. K. a pana M. L. Žalobce byl řádně předvolán k ústnímu jednání, s náležitým poučením o následcích, pokud by se nedostavil bez náležité omluvy nebo důležitého důvodu (§ 74 odst. 1 zákona o přestupcích), avšak žalobce se k ústnímu jednání bez náležité omluvy nebo důležitého důvodu k tomuto jednání nedostavil. Žalobce sice zaslal v elektronické podobě bez zaručeného elektronického podpisu dne 6.6.2011 správnímu orgánu I. stupně omluvu a vyjádření k dané věci, avšak tuto omluvu do konání ústního jednání nepotvrdil v souladu s ustanovením § 37 odst. 4 správního řádu a neučinil tak ani po výzvě správního orgánu. Správní orgán I. stupně až po konání ústního jednání, dne 9.6.2011, obdržel potvrzení od Dětského centra Dvůr Králové nad Labem, že se žalobce účastnil jako rodič jednání v tomto dětském centru. Správní orgán I. stupně, jak již ostatně bylo výše uvedeno, si vyžádal další informace od tohoto dětského centra, z nichž vyplynulo, že žalobce se uvedené schůzky dne 8.6.2011 v dětském centru nemusel vůbec účastnit, tato schůzka byla navržena samotným žalobcem na uvedený den 8.6.2011. Žalovaný proto konstatoval, že se ztotožnil se závěrem správního orgánu I. stupně, podle něhož uvedenou omluvu žalobce nebylo možné považovat za omluvu řádnou ve smyslu ustanovení § 74 odst. 1 zákona o přestupcích.

Protože žalobce uvedené závěry správního orgánu I. stupně a žalovaného v podstatě v žalobě vůbec nenapadl, když pouze zopakoval svou námitku uplatněnou ve svých podáních vůči těmto správním orgánům, nebyl soud povinen opětovně se věcně touto námitkou zabývat (neboť není další, třetí instancí ve správním řízení), když mohl pouze konstatovat, že rozhodnutí obou správních orgánů obsahují srozumitelnou a přesvědčivou skutkovou i právní argumentaci týkající se této námitky. Navíc, v podstatě už jen obiter dictum, musí soud poznamenat následující skutečnosti:

Podle ust. § 37 odst. 4 správního řádu podání je možno učinit písemně nebo ústně do protokolu a nebo v elektronické podobě podepsané zaručeným elektronickým podpisem. Za podmínky, že podání je do 5 dnů potvrzeno, popř. doplněno způsobem uvedeným ve větě první, je možno je učinit pomocí jiných technických prostředků, zejména prostřednictvím dálkopisu, telefaxu nebo veřejné datové sítě bez použití zaručeného elektronického podpisu.

Pokud se jedná o nařízené ústní jednání, samozřejmě že může obviněný z přestupku zaslat správnímu orgánu omluvu z tohoto jednání v elektronické podobě i bez ověřeného elektronického podpisu. Citovaná právní úprava sice stanoví lhůtu 5 dnů pro potvrzení tohoto podání, tj. této omluvy, avšak samozřejmě z povahy věci, čistě logicky, musí toto potvrzení být doručeno správnímu orgánu do doby konání tohoto ústního jednání, nikoliv však po něm. Jestliže se obviněný z přestupku hodlá z jednání omluvit, tak musí samozřejmě počítat s tím, že omluva učiněná formou podání elektronicky, učiněného bez zaručeného elektronického podpisu, nemůže mít žádné právní účinky bez jejího doplnění výše zmíněným potvrzením, a to do doby konání ústního jednání. Platná právní úprava nestanoví správním orgánům povinnost, aby, pokud obviněný z přestupku zašle omluvu z jednání učiněnou elektronicky bez zaručeného elektronického podpisu těsně před konáním ústního jednání, tak aby „počkal“, tj. aby přesunul termín nařízeného ústního jednání až na pozdější dobu, tedy počkal, až se podaří žalobci doručit správnímu orgánu výše zmíněné potvrzení. V daném případě tedy soud musel konstatovat ve shodě s oběma správními orgány, že se žalobce z uvedeného jednání vůbec neomluvil, když uvedené elektronické podání ze dne 6.6.2011 nebylo právně účinné a správní orgán tak mohl věc projednat v nepřítomnosti žalobce. Již samotná výše uvedená skutečnost plně postačovala k odmítnutí výše zmíněné námítky žalobce. Oba správní orgány však se navíc zabývaly i důvodností zmíněné omluvy, ačkoliv tak již učinit nemusely, neboť tato omluva nebyla učiněna řádně, zákonným způsobem. I s dalšími závěry týkajícími se důvodu omluvy soud souhlasí, když v dané věci je nutné mít na paměti, že omluvy z důvodu byť i z neodkladných služebních či soukromých záležitostí stěžejí mohou mít přednost před záležitostmi úředními (srov. rozsudek NSS ze dne 21.1.2010 č.j. 2As 8/2009-95). Zároveň soud souhlasí s názorem žalovaného o tom, že „jestliže obviněný hodlá dosáhnout toho, aby byla omluva akceptována, je nutné, aby tvrdil takové skutečnosti v omluvě, které jsou s ohledem na svoji povahu způsobilé účast u jednání omluvit. Navíc pokud by chtěl obviněný dosáhnout posouzení omluvy jako náležité, musí důvod omluvy doložit (např. listinami) tak, aby si správní orgán mohl ověřit její pravdivost. Oba správní orgány a potažmo soud dospěly k závěru, že uvedené jednání konané v Dětském centru Dvůr Králové nad Labem dne 8.6.2011 navrhl žalobce, toto jednání trvalo od 9,00 do 10,30 hod. a nemusel se ho žalobce vůbec účastnit.“ Krajský soud tak souhlasil s názorem žalovaného, podle něhož správní orgán nepochybil, když neuznal a ani ve své podstatě uznat nemohl důvod omluvy a správní orgán I. stupně postupoval v souladu se zákonem o přestupcích, když ten mu stanoví možnost projednat věc v nepřítomnosti obviněného.

Další námitka žalobce se o tom, že byl zamítnut jeho návrh na výslech svědka a že správní orgán založil svůj postup na výmluvách a lživých tvrzeních městských strážníků, neobsahuje žádné věcné či právní tvrzení žalobce o nezákonnosti žalovaného rozhodnutí. Tato námitka je koncipována v obecné rovině a soud není povinen fungovat jako advokát žalobce a doplňovat žalobu o konkrétní skutková a právní tvrzení. Žalobce v podstatě neuvedl, jaký výslech svědka byl zamítnut, tj. neuvedl, jaký že to svědek měl ve věci vypovídat a za jakým

účelem, z jakého důvodu je rozhodnutí nezákonné z důvodu neprovedení výsledku tohoto svědka, žalobce neuvedl, na jakých konkrétních „výmluvách a lživých tvrzeních městských strážníků“ založil správní orgán svůj postup. Proto tato druhá námitka nemohla založit důvod pro to, aby soud přezkoumal v mezích žalobních bodů, tj. dle této námitky žalované rozhodnutí a sám ex officio vyhledával za žalobce konkrétní právní a skutková tvrzení týkající se přezkumu žalovaného rozhodnutí.

Z výše uvedených důvodů musel krajský soud žalobu zamítnout jako nedůvodnou (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož neúspěšný žalobce neměl právo na náhradu nákladů řízení a úspěšnému žalovanému toto právo podle obsahu spisu nevzniklo.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Pardubicích dne 22.11.2012

JUDr. Jan Dvořák, v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Vladimíra Píchová